

Luni

Nu mai am nevoie de ceas deșteptător. Asta chiar e bine, pentru că Hollie a vărsat niște suc pe ceasul meu de zână, cu sclipici. Acum, pe ecranul digital a rămas pentru totdeauna o pată neagră și difuză, ca o vânătaie. Indiferent cât o șterg cu șervețele umede, tot rămâne lipicioasă. Dar totuși n-o să-l arunc. Mi l-a cumpărat tata acum patru ani. Amprentele lui probabil că sunt încă pe plastic, așa că am o părticică din el aproape de mine – cu defecte sau fără, e acolo. Stă pe noptiera mea, lângă paharul cu apă, licărind ora lui incorectă ca un far în ceață.

Nu mai am nevoie de ceas deșteptător, pentru că am propria metodă de a mă trezi – o senzație paralizantă și insuportabilă de rău. În fiecare dimineață e la fel. Deschid ochii și pe urmă corpul meu își dă seama unde mă aflu. Mi se strânge stomacul, mi se taie picioarele și simt că mă sufoc. Fiecare părticică

din mine, fiecare fibră, nerv și mușchi se luptă cu senzația de groază la gândul că trebuie să înfrunt o nouă zi.

Azi e la fel.

Îmi arunc picioarele afară din pat — bucăți masive de carne care tremură când mă mișc. Urăsc felul în care se încrețește carnea pe mine. Am pulpele ca ale unui pui îndopat, gata să dea pe dinafară de grăsime. Trag de marginea tricoului, încercând să ascund colacul care se revarsă pe deasupra chiloților, și mă ridic cu greu.

E dezastru în camera mea și asta mă enervează. Hollie e absolut inutilă când vine vorba de făcut ordine; face prăpăd pe oriunde trece — păpuși, cărți, monstroleți de plastic cu fețe ciudate. Trebuie să am grijă pe unde pășesc, să nu calc pe ceva. Trag un șut într-un trol și mă uit cum se izbește de rafturile unde-mi țin cărțile. Aterizează în cap, fixându-mă cu ochii lui bulbucăți.

— Hai, dispari, îi spun.

Trolul se mulțumește să mă privească rânjind.

Hollie doarme în patul mic de sub fereastră și, ca de obicei, e tolănită într-o poziție ciudată, cu picioarele atârând de pe saltea și mâinile îndoite sub cap. Arată straniu. Are gura deschisă și câteva șuvițe

umede i s-au lipit de obraz. Un ochi e pe jumătate deschis. Mă întreb oare ce visează.

— Hollie.

O zgudui ușor să se trezească, dar ea mormăie și se face ghem.

— Hai, somnorilă. Trebuie să mergem la școală.

— Nuuuuu. Mai lasă-mă zece minute, spune ea, trăgându-și orbește pătura peste cap și lovindu-mă cu piciorul în același timp.

— Îmi pare rău, n-avem timp. Hai, la spălat și îmbrăcat.

Mă uit prin cameră, dar mama nu ne-a lăsat nimic pregătit. Ridic mormanul de haine pe care Hollie le-a lăsat aseară lângă pat. Le verific să nu fie murdare, dar par să fie în regulă, cu excepția unui strop de vopsea de pe pulover, pe care reușesc să-l râcâi cu unghia. Ciorapii i-au rămas cam mici, așa că trag de ei, să se mai întindă. Mă simt de parcă aș face o gimnastică ciudată.

— Bluza mea are o gaură, zice Hollie, ridicându-se încet. Ieri, Jack mi-a zis că arăt stupid.

— Spune-i că stupid e el.

Hollie îmi aruncă un zâmbet cu strungăreață, cu părul blond încă lipit de față.

— Ești amuzantă.

O iau de mână și o duc la baie. Când trec pe lângă oglindă, încerc să-mi ignor reflexia.

— Da, sunt amuzantă, îi răspund.

Dar nu în felul în care crede ea.

*

În timp ce torn în două castroane ce-a mai rămas din cutia cu cereale, mama intră pe ușă. Plouă, iar părul încâlcit i s-a lipit de obraji. Are fața roșie și strălucitoare și încă îi curg picături de pe vârful nasului. Îi trebuie o umbrelă nouă. Mi-aduc aminte că pe ultima i-a dat-o vântul peste cap când se ducea la magazin. S-a chinuit o veșnicie s-o repara, înainte să tragă o înjurătură și s-o arunce într-o tufă.

Mă întreb dacă o mai fi acolo.

— Mi-ați lăsat și mie lapte? întrebă, scuturându-și pelerina de ploaie și aruncându-și geanta într-un colț al bucătăriei.

Are ochii umflați și încercănați și arată de parcă ar putea să adoarmă pe loc, de-a-n picioarele. Nu pot să mă uit prea mult la ea, că mă sufocă îngrijorarea. Nu reușesc să-mi aduc aminte când a zâmbit ultima oară.

— Mai e un pic, spun.

Speram să-mi rămână și mie un pahar mic, dar nu mai contează; e clar că are nevoie de el mai mult

decât mine. Pornesc fierbătorul și caut o cană curată. Chiuveta e plină ochi de vase murdare. N-am niciun chef să bag mâna în apa rece și soioasă care bălțește în farfuriile de aseară. Găsesc în schimb o cană ușor ciobită, cu „I love England”, lângă cutia de pâine și arunc în ea un plic de ceai. Văd pachetul început de biscuiți în spatele unei pâini vechi. Îl desfac și-mi îndes în gură doi biscuiți digestivi cu ciocolată. Au un gust stătut și dulce. O văd pe mama uitându-se lung la mine, cu ochii îngustați de dezamăgire.

— Pachetul ăla era plin ieri, zice ea.

Mă-ntorc cu spatele la ea, cu obrazii în flăcări.

— Ești foarte obosită, mami? întrebă Hollie, mâncând cereale și uitându-se cu ochi mari la mama.

— Da, spune ea.

Se așază cu grijă pe scaunul din fața lui Hollie, de parcă oasele i-ar cântări o tonă. Își azvârle pantofii și-și întinde picioarele. Poartă ciorapi lungi, iar vârfurile sunt închise la culoare, de la umezeală. Oftează.

— A fost un schimb greu.

De obicei, mama se strecoară din casă imediat ce ne culcăm. De cele mai multe ori, se întoarce după câteva ore, dar săptămâna asta lucrează tură dublă, pentru că una dintre celelalte femei de serviciu e

în concediu medical. Numărul de la muncă e lipit pe frigider, pentru orice eventualitate. Nu-i spun că mor de frică să nu se întâmple totuși ceva rău cât lipsește. Numărul pus la vedere și cuvintele abia îngăimate „pentru orice eventualitate” nu fac decât să înrăutățească senzația.

— Tu de ce nu dormi odată cu noi? continuă Hollie în timp ce-și împunge cerealele cu lingura, ca să le facă să danseze.

— Știi foarte bine de ce.

Răspunsurile mamei vin în rafale aspre și tăioase.

— Trebuie să muncesc. Nu găsesc alt serviciu decât la curățenie. O să mă culc după ce plecați voi.

Dar eu știu că n-o să se culce. Știu pentru că am mai venit acasă devreme și am găsit-o pe net, postând chestii pe forumuri. De cele mai multe ori când ne întoarcem acasă, o găsim la calculator. Cu mine nu poate să vorbească, dar mii de persoane virtuale știu ce-i trece prin cap. Pentru mine, mama e ca un cuțar cu comori, bine ferecat și păzit. Doar că mi-aș dori să știu tot ce nu-mi spune.

Îi dau ceaiul și apoi mă așez în fața castronului meu cu cereale uscate. Am mai puțin decât Hollie. Mie mi-au rămas mai mult bucățile sfărâmate de pe fundul cutiei. Însă Hollie mănâncă bucuroasă,

cu poftă, și firișoare de lapte i se scurg pe bărbie. Nu aud decât crănțănitul ei și ticăitul ceasului din camera alăturată.

— Hollie nu mai are haine curate. N-ai pus rufele la spălat, spun.

— Bine, dă din cap mama.

— Mai avem detergent?

Fața i se schimonosește.

— Ăăă... Nu știi, poate. Sau poate că nu. Trebuie să verific.

Își masează tâmplele cu putere.

— Da, știi, n-ai mai fost la cumpărături de secole. Se întoarce în sfârșit spre mine și-mi aruncă o privire tăioasă.

— Pentru că n-am bani, Jessica.

Rămân multe cuvinte nespuse, dar eu tot le aud. Atârnă în aerul dintre noi, așa de tangibile că aproape pot să întind mâna și să le ating.

Dacă n-ai mai mâncă tot ce prinzi, Jess...

Mă privește lung, parcă provocându-mă să o înfrunt, dar bineînțeles că nu pot. Știe foarte bine că n-am s-o fac.

Am în minte o grămadă de cuvinte, lucrurile pe care aș vrea să i le spun mamei. Aș vrea să îi destăinui toate gândurile rele pe care le țin încuiate în mine.

Aș vrea să-i spun ce greu e să fii eu.

Dar îi văd ochii oboșiți și buzele îmi rămân ferecate.

O să fie doar o săptămână ca oricare alta.

Eu și Hollie mergem împreună la școală, pe jos. Nu mai plouă și soarele încearcă din răspuțeri să spargă norii. Hollie țopăie înaintea mea. Strig la ea să ocolească bălțile; nu-s sigură că pantofii ei ar face față. Pășesc prudent, încercând să evit crăpăturile din asfalt.

Mi-aduc aminte cum îmi spunea mama că în crăpături sunt crocodili care își scot botul ca să mă apuce de degetele de la picioare. Ce prostuță eram, oare de ce-oi fi crezut-o? În primul rând, cum ar putea să încapă? Și cum ar putea să supraviețuiască sub pavaj? Chiar dacă am paisprezece ani, tot nu-mi place să mă apropiu de ele — *pentru orice eventualitate*. Iar cuvintele astea. Presupun că mi-e teamă să nu mi se întâmple ceva rău dacă ating, chiar și în treacăt, marginea crăpăturilor.

Poate că azi, dacă reușesc să evit toate crăpăturile, lucrurile o să fie altfel. Atât cer, o singură zi.

Mai întâi îi aud țipătul și apoi o văd pe Hollie întinsă pe jos cât e de lungă. Probabil s-a împiedicat.

E ca un copil în plin tantrum, izbind cu picioarele în asfalt de supărare. Țipă tare și dramatic, iar oamenii de pe celălalt trotuar încep să se uite la noi cu sprâncenele ridicate. O doamnă mai în vârstă, cu o sacoșă uriașă de plastic în mână, s-a oprit la doi pași de mine. Dă din cap și mormăie ceva în barbă. Când dă să treacă pe lângă mine, tresare ușor, de parcă i-ar fi frică să nu cumva să mă atingă. Mă uit urât la fața ei boțită și mă reped la sora mea.

— Gata, Hollie, nu-i nimic!

O iau în brațe. A crescut, iar acum e greu de stăpânit când o doare, se zbate și țipă. E prea grea, așa că mă lupt cu ea să o ridic. Tot încerc să o liniștesc în șoaptă, îngrijorată să nu trag prea tare de ea. Într-un final, se relaxează și mă lasă să o trag lângă mine. Văd că are o gaură în ciorapi, iar genunchiul îi sângerează. Hollie îmi urmărește privirea. O apucă panica.

— Îmi curge sânge! Vreau acasă! Vreau la mami!

Parcă văd ce față ar face mama dacă aș duce-o pe Hollie acum acasă.

— Mama trebuie să se odihnească, Hol. E doar o zgârietură, pe cuvânt.

O ating ușor cu degetul.

— Vezi? Un pic de praf magic o să vindece rana.

Am destul la mine, să știi.

Hollie se smiorcăie.

— N-ai ca mama! Mama are mai mult praf magic. Al ei funcționează mai bine.

Simt în ceafă privirile trecătorilor. De ce sunt așa de suspicioși? În ultimul timp, toți cei din cartier par să mă judece, orice-aș face. Nu vreau să mai stăm mult aici, pentru că simt cum mi se adună broboane de sudoare, iar la subraț am transpirat deja. Trebuie s-o iau din loc.

— Hai la școală. Acolo au niște plasturi speciali.

Mă ridic și observ că pantalonii mi s-au murdărit de noroi. Încerc să-i scutur, dar nu reușesc decât să îi mânjesc și mai tare. Hollie mă ia de mână și pornim din nou la drum, ținând strâns în palma mea transpirată mâna ei mică și lipicioasă. Încă se smiorcăie, dar nu la fel de tare. Am un gol în stomac, de parcă paletele unui mixer s-ar învârti fără oprire. Când ajungem la strada principală, îmi dau seama de unde mi se trage. Mă tem să nu mă vadă cineva de la școala mea așa transpirată și murdară. Arăt mai dezgustător ca oricând. Știu că nu am mult timp la dispoziție până o să înceapă să apară, rânduri-rânduri. Trebuie să mă mișc repede.

Aproape că o târăsc pe stradă, iar asta o face să se

vaiete și mai tare.

— Nu mă mai trage. Mă doare mâna. Vreau acasă...

— Șșș, las' că trece. Nu vrem să întârziem la școală, nu?

Școala Primară Southwood e ascunsă undeva pe o străduță lăturalnică. Aproape că n-ai loc să mergi. Ca să ajungem la intrarea principală, trebuie să ne strecurăm pe după șirurile de mașini parcate. Poarta se bălângănește aiurea, pentru că niște băieți i-au tras niște șuturi și au scos-o din balamale acum câteva săptămâni și nu s-a deranjat nimeni s-o repare. Merg cu capul în pământ, lăsându-mi părul să-mi acopere fața: e vălul perfect.

Locul de joacă seamănă cu fundul unui uriaș lac secăt și, fără copii care să alerge de colo-colo, are un aer rece și pustiu. Iar am întârziat. Câteva mame ies pe ușă, adâncite în discuții. Nu ne observă niciodată. Chiar și pe vremea când mama o ducea pe Hollie, celelalte mame se țineau deoparte, fiecare cu bisericuța ei. Mama le zicea „panterele de la locul de joacă”. Spunea că nu-i pasă, dar eu știam că minte. Își mușca buza de jos când spunea asta. Mereu face așa când minte.

Nu cred că mama are prieteni. În orice caz,

niciunul pe care să-l fi cunoscut eu.

În școală e cald și miroase a vopsea. Unul dintre desenele făcute de Hollie este pus chiar pe peretele de la intrare. Cred c-ar fi trebuit să fie un cățel, dar are șase picioare.

Doamna Matthews așteaptă la intrarea celor de la clasa pregătitoare. Ne zâmbește când ne vede, dar apoi observă fața lui Hollie.

— Vai, dragă, ce-i cu lacrimile astea?

— A căzut, spun și arăt spre ciorapii lui Hollie. Aveți cumva un platură?

Doamna Matthews zâmbește. Are o față blândă și durdulie, care îmi amintește de o gogoasă. Nu pune niciodată prea multe întrebări și totuși cumva înțelege mereu ce e de făcut.

— Sigur. Vrei unul frumos? Și sunt sigură că o să găsim pe undeva și niște ciorapi de schimb.

Zâmbetul uriaș al lui Hollie îmi mai domolește un pic senzația de panică. Dar, pe când o pup pe obrazii uzi de lacrimi și arunc o privire la ceasul mare și roșu, inima îmi sare în piept.

Acum chiar că am întârziat.

Să întârzii la Liceul Perryfield e cel mai rău lucru posibil. E și mai rău atunci când Kez, Lois și Marnie sunt deja acolo și te văd că întârzii.

Mă grăbesc spre clasă, transpirând și tremurând la gândul că domnul Ramon o să fie deja la intrare și să împartă în stânga și în dreapta pedepse pentru întârziți, când iată-le — așteptând lângă poarta principală, cu țigara în mână și cu rânjete întinse pe fețele alea nesuferite.

Încerc să mă strecur pe lângă ele, străduindu-mă să par nepăsătoare. Mda, sigur. Tocmai m-au văzut fugind pe stradă, încercând să-mi forțez șuncile să se miște un pic mai repede. Acum șuier ca o babă și mi-e rău de mor. N-aș arăta mai stresată nici dacă aș fi sărit într-un cazan cu apă clocotită.

— Ce bine arăți, spune Kez, ridicând o sprânceană perfect pensată.

O ignor și dau să trec mai departe. Asta-mi mai trebuia.

— Bleah, mi se pare mie sau tocmai te-a atins șleampăta?

Nu știi cine a spus asta; probabil că Marnie. Mi se strânge stomacul. Chiar n-aveam nevoie să se ia Kez din nou de mine — nu acum.

Mă întorc încet. Kez s-a dat mai aproape de mine și acum suntem nas în nas. Mă măsoară din cap până în picioare, iar pe față i se strecoară încet un zâmbet. Nu pot să suport faptul că e atât de frumoasă. Nu-i

corect. Își ține părul negru, brăzdat de șuvițe roșcate, prins în coadă, iar ochii ei mari sunt machiați cu mare pricepere. Ar fi de un albastru superb dacă n-ar fi atât de reci și tăioși.

— Nu crezi c-ar trebui să-mi spui ceva? Întreabă ea pe un ton blând, aproape dulce.

Clipesc de câteva ori, confuză. Transpirația încă mi se scurge pe spate și-mi simt inima bătându-mi nebunește în piept.

— Ăăă... nu știi la ce te referi...

— M-ai îmbrâncit. Cred c-ar trebui să-ți ceri scuze.

— Nu-i adevărat, spun. Nici măcar nu te-am atins.

— Ba da, ai împins-o, se apropie și Marnie.

E mai scundă și blondă, cu fața cumva lăsată. Mi-aduce aminte de un cățel. Un cățel tencuit cu fond de ten portocaliu.

— Când te-ai repezit pe lângă noi, ne-ai îmbrâncit cu corpul ăla transpirat de împuțită!

— Bleah, scârbos, spune Lois, care privește de undeva mai din spate.

Câteodată, Lois se poartă OK cu mine. Dar numai câteodată. E la fel de frumoasă precum Kez, dar într-un alt fel, mai natural. Are bucle roșcate care-i cad în valuri frumoase pe spate.

— Nu te-am atins, îngaim eu, dar cuvintele mi se împleticesc pe limbă.

Acum Kez chiar s-a enervat. Și-a îngustat ochii, iar zâmbetul i-a pierit. N-ar fi trebuit s-o contrazic.

— Ba m-ai atins! mârâie ea, apropiindu-se și mai mult. Să nu te mai prind pe lângă mine, ți-e clar?

Întinde un deget și mă împinge, ca și cum aș fi un nimic. Urâsc când face asta.

Dau totuși din cap, cu privirea în jos. Nu vreau să fiu aici.

— Tu n-auzi ce-ți spune? țipă Marnie. Cere-ți scuze!

Să-mi cer scuze? Pentru ce? Că n-am atins-o? De când e viața asta așa de nedreaptă? Cum se face că ea are voie să mă atingă cu unghia ei ca un pumnal?

— Scuze, șoptesc.

— Ce? spune Kez, rânjind din nou. Mai tare, că nu te-am auzit.

— Îmi cer scuze. Îmi cer scuze că te-am atins. Îmi cer scuze că am îndrăznit să mă apropii de tine.

— Cere-ți scuze în genunchi! zice Marnie.

Mă uit la ele, implorându-le din priviri. *Vă rog, nu mă obligați să fac asta.* Kez și Marnie rânjesc în continuare. Lois nu se uită; trimite mesaje de pe telefon.

— Da, hai, insistă Kez, trăgând încă un fum din țigară. În noroi, unde ți-e locul.

Așa că n-am încotro. Mă las ușor în genunchi pe asfaltul tare și rece. E groaznic să fiu mai jos decât ele. Mă simt ca un animal sau, chiar mai rău, ca o insectă pe care-ar putea foarte bine să o strivească sub pantof. La doar câțiva centimetri de mine sunt un rahat de câine și un șir de furnici. Ceafa îmi arde de furie, iar capul îmi zvâcnește, gata să pocnească. Mă uit fix la pământ pentru că, în felul ăsta, nu trebuie să văd cine trece pe lângă noi. N-am nevoie să știu cine e martor la umilirea mea.

— Îmi pare rău, spun iar. Acum, vă rog să mă lăsați să plec, am întârziat foarte mult.

Mi-e clar de-acum că o să fiu pedepsită și trebuie să văd cum fac cu Hollie. Se supără foarte tare când întârzii.

— Să te las să pleci? râde Kez. Păi asta ar însemna să intrăm odată în clasă. Tocmai ți-am spus, nu vreau să te văd pe lângă mine, împuțito.

Nu-i răspund. Mă concentrez la șirul de furnici care își croiesc drum de-a lungul trotuarului din fața mea. Una dintre ele cară un bob galben. Sunt perfect înșiruite și în deplină armonie.

— Stai aici până intrăm noi în clasă, clar? spune Kez.

— Da.

— Bun.

Îmi dă un șut peste picioare.

— Și chiar ar trebui să mai dai jos câteva kile, iubi. Grasele n-au arătat niciodată bine, nu-i așa?

Așa e — cu asta sunt de acord.

Pleacă, chicotind între ele — iar tălpile lor îmi strivesc furnicuțele.